

BEROEPSGEHEIM

Roderik
Six

DSL laat elke week een auteur aan het woord over een object of ritueel dat een belangrijke betekenis heeft voor zijn of haar schrijverschap. **GAEA SCHOETERS**



Roderik Six
Kent u van: zijn lovend ontvangen romandebuut *Vloed*.

Ik ben een nachtschrijver: mijn vrouw slaapt dan, buiten gebeurt er niets, het leven ligt stil, de dag is uitgedoofd. Ik zit hier, alleen, met Tim Hecker of Kreng op de boxen. Het enige waar ik op zulke momenten naar kijk, is dat kunstwerk aan mijn muur, *Rage, rage against the dying of the light* van Sven Verhaeghe.

Toen ik bezig was aan *Vloed*, was dat schilderij een constante op de achtergrond. Uiteindelijk sloop het mijn tekst binnen. Op het eind van het boek wordt de stad overwoekerd door een soort exotische bloemloze klimplant, een venijnige prehistorische begroeiing die zich niet laat verdelen; dat is mijn ode aan Svens werk. Ook in zijn schilderijen vind je alleen landschappen en bomen terug, en hooguit restanten van menselijke aanwezigheid. De achterzijde van dat vervallen reclamebord is het enige dat nog naar de mens verwijst.

's Nachts, als het donker is, komt de omvang van het werk volledig tot zijn recht. Dan staar ik in de verte van het schilderij, naar de bergkammen

en die stompjes daarvoor, een woud van afgebrande bomen lijkt het wel en laat mij meevieren door de desolate sfeer. Menselijke activiteit komt niet voor in dit landschap, en dat bevalt mij bijzonder. Het straalt bijna een postapocalyptisch gevoel uit.

Sven en ik zijn al jaren goede vrienden, op een broederlijke manier; we vullen zelfs elkaars zinnen aan. Maar zijn werk blijft mij overbluffen; telkens als ik in zijn atelier kom, word ik verrast door zijn veroveringstocht op het licht, zijn queeste om almaar dieper te graven.

Aanvankelijk schilderde hij portretten. Frappant: een verwrongen kratergezicht lijkt al meer op een maanlandschap dan op een gelaat. Volgens mij heeft hij zo de sprong gemaakt naar zijn huidige werk, die donkere, bijna turneriaanse landschappen, waarin hij de natuur de mens laat overmeesteren.

Werk van Sven krijgt misschien een plaats in de nieuwe film van Lars von Trier – medewerkers van de man hebben vier van zijn monumentale schilderijen uit zijn Gentse galerie geplukt. Ik zou dat zeer passend vinden, want ik zie nogal wat parallellen tussen Verhaeghe en Von Trier: het misantropie, de seksuele ondertoon, het occulte, de zwarte humor ook.

Sven is zelf een begenadigd filmer; soms mag ik mee de hort op om een kortfilm ineen te boksen. Niet dat ik er iets van ken – ik loop meestal parmantig in de weg – maar een micro vasthouden en de soundtrack voorzien van noise lukt net nog. Bekijk op zijn website eens zijn beelden van

een fakkeltocht in Noord-Frankrijk. Eigenlijk was dat een vrolijke folkloristische gebeurtenis, maar als hij dat filmt, baadt dat meteen in een nachtmerrieachtige, dreigende sfeer. Het lijkt wel een wederopstanding van de Ku Klux Klan.

Ook mijn eigen werk wordt, hoe ik mij daar ook tegen verzet, vaak gelezen als duister en weinig vrolijk. Onlangs lazen we met een aantal auteurs onze nieuwjaarsbrief voor 2013 voor, en ook daar had iedereen iets min of meer hoopvol te melden, terwijl ik als enige het mes nog eens in de wonde draaide en er flink wat zout bovenop strooide. Dat zwarte beest, het blijft zich grommend een weg naar de oppervlakte klauwen. Ik had ook kunnen kiezen voor roken of koffiedrinken, want het is tenslotte pas als je wegwandelt van je schrijftafel en even pauzeert, dat de dingen op hun plaats vallen. Zaak is dan tijdig naar je schrijftafel terug te keren.

Svens werk aan mijn muur fungeert voor mij als een aanmaning dat ik terug moet naar mijn manuscript. Het stimuleert mij tot een soort 'competitie in aberrante schoonheid', en drijft mij daardoor terug naar mijn schrijftafel.